Iran Varzeshi Newspaper

iranvarzeshii

• شنبه ۲۳ آبان ۱۴۰۵ • ۴ جمادی‌الثانی ۱۴۴۸
• سال سی‌ام • شماره ۸۲۶۳

www.INN.ir/sport

ایران ورزشی

• صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی
• مجری: مؤسسه فرهنگی و مطبوعاتی ایران
• رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری
• مدیرعامل و مدیر مسئول : علی متقیان
• سردبیر ارشد مؤسسه: هادی خسرو شاهین
• سردبیر ایران ورزشی: علی جوادی
• تلفن: ۱۴ـ۸۸۵۰۴۱۱۳ • نمابر: ۸۴۷۱۱۱۷۳
• چاپ: چاپخانه مؤسسه جام جم
• سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ ۸۸۵۰۱۳۰۰ ـ ۸۸۷۴۶۵۸۳
• امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰ ـ ۸۸۵۲۱۹۵۴
• نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
• صندوق پستی: ۵۳۸۸-۱۵۸۷۵

نتایج تیم‌های پایه؛ زنگ خطر برای فوتبال

بخشی از ضعف‌های ساختاری فوتبال پایه در نتایج تیم‌های ملی رده‌های سنی نمایان شده است. ناکامی تیم نوجوانان ایران در رسیدن به جام جهانی و کسب سهمیه مستقیم جام ملت‌های آسیا ۲۰۲۶، حذف تیم جوانان مقابل ژاپن در یک‌چهارم نهایی جام ملت‌های زیر ۲۰ سال آسیا در سال ۲۰۲۴ و افت عملکرد تیم امید، نشانه‌هایی هستند که نمی‌توان به‌آسانی از کنار آنها گذشت.

البته نتایج چند مسابقه به‌تنهایی معیار دقیقی برای ارزیابی یک نظام فوتبال پایه نیست؛ کیفیت نسل بازیکنان، شرایط آماده‌سازی و عوامل فنی نیز بر عملکرد تیم‌ها تأثیر می‌گذارند. اما تکرار ناکامی‌ها و فاصله گرفتن از رقبای آسیایی، ضرورت بازنگری در شیوه آموزش و پرورش بازیکن را نشان می‌دهد. در این میان، آموزش مربیان پایه نیز اهمیت ویژه‌ای دارد. مربی این رده‌ها باید علاوه بر دانش فنی، با روانشناسی کودک و نوجوان و روش‌های آموزشی متناسب با سن بازیکنان آشنا باشد.

فوتبال پایه ایران؛ استعداد فراوان، ساختار ناکارآمد

1

مشکل اصلی فوتبال ایران کمبود استعداد نیست. در شهرهای بزرگ و کوچک، مناطق محروم و حتی زمین‌های خاکی، همواره بازیکنان مستعدی ظهور کرده‌اند که ظرفیت حضور در سطح حرفه‌ای را داشته‌اند. مسأله اصلی، ناتوانی ساختار فوتبال کشور در شناسایی، پرورش و هدایت این استعدادها به سوی فوتبال حرفه‌ای است؛ مسیری که به دلیل ضعف برنامه‌ریزی، کمبود امکانات و نگاه کوتاه‌مدت مدیران، برای بسیاری از بازیکنان جوان نیمه‌تمام می‌ماند.

یکی از مهم‌ترین موانع توسعه فوتبال پایه، اولویت نداشتن آکادمی‌ها در برنامه باشگاه‌هاست. بخش قابل توجهی از منابع مالی باشگاه‌ها صرف جذب بازیکنان آماده و قراردادهای کوتاه‌مدت می‌شود، در حالی که سرمایه‌گذاری در رده‌های پایه به حاشیه می‌رود. در چنین شرایطی، تیم‌های پایه گاه نه به‌عنوان بخش اصلی ساختار فنی باشگاه، بلکه برای پاسخ‌گویی به الزامات اداری فعالیت می‌کنند. نتیجه این رویکرد، وابستگی مستمر تیم‌های بزرگسالان به بازار نقل‌وانتقالات و ناتوانی در پرورش بازیکنان مورد نیاز خود است.

مدارس فوتبال؛ تجارت با رویای کودکان

2

تجاری شدن بخشی از مدارس فوتبال نیز به یکی از موانع جدی شناسایی استعدادها تبدیل شده است. مدارس فوتبال باید با برخورداری از مربیان متخصص، برنامه آموزشی استاندارد و ارتباط با باشگاه‌ها، نخستین حلقه پرورش بازیکنان باشند. اما زمانی که دریافت شهریه به معیار اصلی فعالیت این مراکز تبدیل شود، آموزش و استعدادیابی جای خود را به فعالیت اقتصادی می‌دهد. این وضعیت مستقیماً با عدالت ورزشی ارتباط دارد. وابسته شدن فرصت حضور در فوتبال به توان مالی خانواده‌ها، کودکان مستعدی را که امکان پرداخت شهریه‌های بالا ندارند، از چرخه شناسایی استعدادها خارج می‌کند. فوتبال پایه باید زمینه‌ای برای ایجاد فرصت برابر باشد، نه بازاری که دسترسی به آن به وضعیت اقتصادی خانواده‌ها وابسته است.

آینده فوتبال از زمین‌های کوچک آغاز می‌شود

3

تجربه ازبکستان نشان می‌دهد پیشرفت فوتبال با خرید بازیکنان خارجی و قراردادهای سنگین به دست نمی‌آید. موفقیت پایدار نیازمند برنامه‌ای است که از مدارس و زمین‌های محلی آغاز شود و تا آکادمی‌ها و تیم ملی بزرگسالان ادامه پیدا کند. ایران همچنان از استعدادهای انسانی فراوانی برخوردار است، اما استعداد بدون آموزش، امکانات و مدیریت کارآمد به سرمایه‌ای ازدست‌رفته تبدیل می‌شود. صعود ازبکستان به جام جهانی ۲۰۲۶ باید هشداری جدی برای فوتبال ایران باشد؛ زیرا فاصله رقبا تنها در زمین مسابقه شکل نمی‌گیرد، بلکه ریشه آن در مدارس فوتبال، آکادمی‌ها و تصمیم‌های مدیریتی است. آینده فوتبال ایران پیش از آنکه در ورزشگاه‌های بزرگ رقم بخورد، در زمین‌های کوچک و کلاس‌های آموزشی ساخته می‌شود.

فوتبال ما به چه اصلاحاتی نیاز دارد؟

4

تفاوت ایران و ازبکستان تنها در بودجه و تعداد زمین‌های فوتبال خلاصه نمی‌شود؛ تفاوت اصلی در نگاه مدیریتی به فوتبال پایه است. ازبکستان تلاش کرده این حوزه را به برنامه‌ای ملی تبدیل کند که دولت، فدراسیون، باشگاه‌ها، مدارس و آکادمی‌ها در آن وظایف مشخصی داشته باشند. استفاده از تجربه مربیان خارجی و الگوهای بین‌المللی، از جمله الگوی آژاکس، نیز بخشی از این رویکرد بوده است.

فوتبال ایران برای عبور از وضعیت فعلی به برنامه‌ای بلندمدت و مستقل از تغییر مدیران نیاز دارد. شفافیت مالی باشگاه‌ها، نظارت بر عملکرد آکادمی‌ها، احیای زمین‌های محلی، توسعه امکانات در مناطق محروم و ایجاد فرصت برابر برای کودکان باید در اولویت قرار گیرند. ارتقای جایگاه حرفه‌ای مربیان پایه و طراحی مسیر مشخص برای انتقال بازیکنان جوان به تیم‌های بزرگسالان نیز از الزامات این اصلاحات است.

از سرمایه‌گذاری هدفمند ازبکستان تا ضعف برنامه‌ریزی و تربیت استعداد در ایران

نسل‌سوزی به جای نسل‌سازی

عکس: فدراسیون فوتبال

گزارش ویژه

محمدرضا رحیم‌پور
خبرنگار

فوتبال پایه، زیربنای توسعه پایدار در هر نظام فوتبالی است؛ جایی که استعدادها شناسایی می‌شوند، آموزش می‌بینند و برای ورود به سطح حرفه‌ای پرورش پیدا می‌کنند. کیفیت عملکرد تیم‌های ملی و قدرت باشگاه‌ها تا حد زیادی به میزان توجه و سرمایه‌گذاری در این بخش وابسته است. تجربه کشورهای موفق آسیایی نشان می‌دهد که دستیابی به جایگاه مطلوب بین‌المللی، بدون برخورداری از برنامه‌ای منسجم برای پرورش نسل‌های آینده امکان‌پذیر نیست. با وجود این، ایران همچنان در این حوزه با مشکلات مدیریتی، اقتصادی و آموزشی روبه‌روست؛ مشکلاتی که نشانه‌های آن را می‌توان در عملکرد تیم‌های ملی رده‌های سنی و کیفیت بازیکنان پرورش‌یافته در باشگاه‌ها مشاهده کرد.

مقایسه ایران و ازبکستان در این زمینه، تفاوت دو رویکرد را آشکار می‌کند. ازبکستان طی سال‌های اخیر با تکیه بر برنامه‌ریزی دولتی، توسعه آکادمی‌ها، حمایت مالی از باشگاه‌ها و فراهم کردن فرصت حضور بازیکنان جوان در سطوح بالاتر، مسیر مشخص‌تری را دنبال کرده است. صعود این کشور به جام جهانی ۲۰۲۶ یکی از دستاوردهای مهم فوتبال آن به شمار می‌رود؛ موفقیتی که در کنار نتایج مطلوب تیم‌های پایه، ضرورت بازنگری در سیاست‌های توسعه فوتبال ایران را برجسته می‌کند.

توسعه فوتبال با برنامه‌ریزی بلندمدت

کنفدراسیون فوتبال آسیا (AFC) طی سال‌های اخیر توجه بیشتری به ارتقای زیرساخت‌ها و کیفیت پرورش بازیکنان جوان داشته است. منشور فوتبال پایه این کنفدراسیون با هدف ایجاد چهارچوبی استاندارد برای ارزیابی فدراسیون‌های عضو تدوین شده و شاخص‌هایی همچون راهبرد توسعه، آموزش مربیان، افزایش مشارکت کودکان و توجه به سلامت و امنیت بازیکنان را در بر می‌گیرد.

براساس اطلاعات گزارش مبنا، تا ماه گذشته ۴۴ فدراسیون عضو این منشور را تأیید کرده‌اند؛ ۱۹ فدراسیون در سطح برنز، ۱۳ فدراسیون در سطح نقره و ۱۲ فدراسیون در سطح طلا قرار دارند. این آمار بیانگر آن است که ارزیابی AFC از عملکرد فدراسیون‌ها به برگزاری مسابقات و تشکیل تیم‌های رده سنی محدود نمی‌شود. آموزش، مشارکت عمومی، حفظ استعدادها و ایجاد مسیر مشخص برای ورود بازیکنان به فوتبال حرفه‌ای نیز از معیارهای اصلی این ارزیابی هستند.

برنامه رده‌بندی باشگاه‌ها و فدراسیون‌ها در حوزه فوتبال جوانان (Elite Youth Scheme) نیز با همین هدف دنبال می‌شود. طبق داده‌های گزارش، ۲۸ فدراسیون عضو این برنامه هستند که هشت فدراسیون سه ستاره، هفت فدراسیون دوستاره و ۱۳ فدراسیون یک‌ستاره دریافت کرده‌اند. این طرح بر کیفیت آکادمی‌ها و استانداردهای تربیت بازیکن تمرکز دارد و نشان می‌دهد که فوتبال آسیا به سمت ارزیابی دقیق‌تر ساختارهای پرورش استعداد حرکت می‌کند.

توسعه فوتبال دختران، افزایش مشارکت کودکان ۵ تا ۱۰ سال، جلوگیری از ریزش استعدادها در فرآیند آموزش و ارتقای سطح مربیان نیز در شمار اولویت‌های AFC برای فصل ۲۰۲۷-۲۰۲۶ قرار دارد. اجرای این برنامه‌ها به سیاست‌گذاری مستمر، منابع مالی پایدار و نظارت دقیق بر عملکرد فدراسیون‌ها نیاز دارد.

> منشور فوتبال پایه این کنفدراسیون با هدف ایجاد چهارچوبی استاندارد برای ارزیابی فدراسیون‌های عضو تدوین شده و شاخص‌هایی همچون راهبرد توسعه، آموزش مربیان، افزایش مشارکت کودکان و توجه به سلامت و امنیت بازیکنان را در بر می‌گیرد

الگوهای موفق آسیا؛ از ژاپن تا ازبکستان

ژاپن و کره جنوبی از دهه ۱۹۹۰ میلادی به‌تدریج ساختار منسجمی برای شناسایی و پرورش بازیکنان جوان ایجاد کرده‌اند. ارتباط میان مدارس، باشگاه‌ها، مسابقات رده‌های سنی و تیم‌های ملی در این کشورها، فرآیند تربیت بازیکن را به بخشی از یک نظام سازمان‌یافته تبدیل کرده است. در چنین ساختاری، آینده بازیکنان به تصمیم‌های مقطعی مدیران یا نتایج کوتاه‌مدت مسابقات وابسته نیست.

استرالیا و نیوزیلند نیز با بهره‌گیری از ظرفیت مدارس و ساختارهای محلی، مسیر مناسبی برای شناسایی استعدادها فراهم کرده‌اند. کشورهای حوزه خلیج فارس، از جمله قطر و امارات، با سرمایه‌گذاری در آکادمی‌ها و استفاده از دانش مربیان خارجی به دنبال ارتقای سطح فوتبال خود هستند. عربستان سعودی نیز در سال‌های اخیر توسعه زیرساخت‌ها و تقویت مسیر پرورش بازیکنان جوان را در دستور کار قرار داده است.

در میان کشورهای آسیایی، ازبکستان نمونه قابل توجهی از پیوند میان سیاست‌گذاری کلان و توسعه فوتبال به شمار می‌رود. این کشور تلاش کرده است سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌ها، آموزش مربیان، حمایت از باشگاه‌ها و حضور تدریجی بازیکنان جوان در تیم‌های بزرگسالان را در قالب برنامه‌ای هماهنگ پیش ببرد.

در مقابل، ایران با وجود برخورداری از استعدادهای انسانی و ظرفیت قابل توجه فوتبالی، هنوز نتوانسته است ارتباطی پایدار میان مدارس فوتبال، آکادمی باشگاه‌ها، مسابقات پایه و تیم‌های ملی برقرار کند. تغییرات مدیریتی، کمبود منابع مالی، ضعف نظارت بر عملکرد آکادمی‌ها و نبود مسیر مشخص برای انتقال بازیکنان مستعد به فوتبال حرفه‌ای، از مهم‌ترین موانع موجود هستند.

تفاوت ایران و ازبکستان را نباید تنها در نتایج مسابقات یا تعداد بازیکنان ملی‌پوش جست‌وجو کرد. تفاوت اصلی در شیوه نگاه به آینده و میزان تعهد نهادهای مسئول به اجرای برنامه‌های بلندمدت است. فوتبال ایران برای کاهش فاصله با رقبای آسیایی، به اصلاح ساختار مدیریتی، تقویت نظام آموزش، تأمین منابع مالی پایدار و پاسخگو کردن نهادهای متولی نیاز دارد. بدون چنین تغییراتی، استعدادهای فراوان کشور نیز نمی‌توانند به پشتوانه‌ای مطمئن برای آینده فوتبال ملی تبدیل شوند.

زمین‌های محلی؛ حلقه گمشده پرورش استعداد

برش

زیرساخت فوتبال پایه تنها به ورزشگاه‌های بزرگ و کمپ‌های مجهز محدود نمی‌شود. بسیاری از بازیکنان مستعد در زمین‌های محلی، محله‌ها و فضاهای ساده ورزشی رشد کرده‌اند. زمین‌های خاکی در گذشته سهم مهمی در شکل‌گیری فرهنگ فوتبال ایران داشتند، اما بخشی از این فضاها در سال‌های اخیر از بین رفته یا کاربری آنها تغییر کرده است.

کمبود زمین‌های مناسب، کیفیت نامطلوب برخی پروژه‌های عمرانی و ضعف در نگهداری امکانات ورزشی، مسیر پرورش استعدادها را دشوارتر کرده است. ساخت مجموعه‌های ورزشی بدون توجه به دسترسی کودکان، محل استقرار و برنامه بهره‌برداری، لزوماً به توسعه فوتبال منجر نمی‌شود.

ازبکستان؛ سرمایه‌گذاری از مدرسه تا تیم ملی

5

ازبکستان در سال‌های اخیر تلاش کرده است مسیر مشخصی میان فوتبال مدارس، آکادمی‌ها و تیم ملی ایجاد کند. پس از سال ۲۰۱۶ و روی کار آمدن شوکت میرضیایف، توسعه زیرساخت‌های ورزشی با حمایت جدی‌تر دولت دنبال شد. بازسازی حدود ۱۵ هزار زمین ورزشی مدارس، توسعه زمین‌های کوچک فوتبال و سرمایه‌گذاری در ورزشگاه‌های بزرگ و کوچک، بخشی از این برنامه بود.

ایجاد آکادمی‌های منطقه‌ای در هر ۱۴ منطقه ازبکستان و ساخت آکادمی ملی فوتبال نیز به گسترش دامنه استعدادیابی کمک کرد. مدارس تخصصی فوتبال این کشور بیش از ۶۵ هزار بازیکن جوان را تحت پوشش قرار داده‌اند؛ اقدامی که امکان دسترسی استعدادهای مناطق مختلف به آموزش و امکانات ورزشی را افزایش داده است.

حمایت مالی از باشگاه‌ها نیز بخش دیگری از این سیاست بوده است. در سال ۲۰۲۶ برای هریک از ۱۶ باشگاه لیگ برتر ازبکستان، ۳۵ میلیارد سوم اختصاص یافت؛ رقمی که قرار است در سال‌های ۲۰۲۷ و ۲۰۲۸ به‌ترتیب به ۳۰ و ۲۵ میلیارد سوم کاهش پیدا کند. معافیت مالیاتی بازیکنان و مربیان لیگ‌های حرفه‌ای نیز از دیگر سیاست‌های حمایتی این کشور است. البته موفقیت چنین برنامه‌هایی به نحوه تخصیص منابع، نظارت بر هزینه‌ها و الزام باشگاه‌ها به توسعه فوتبال پایه وابسته است.

ثمره سرمایه‌گذاری؛ از قهرمانی آسیا تا جام جهانی

6

نتایج تیم‌های پایه ازبکستان نشان می‌دهد این سرمایه‌گذاری‌ها به موفقیت‌های ورزشی نیز منجر شده است. تیم زیر ۲۰ سال این کشور در سال ۲۰۲۳ قهرمان آسیا شد و در جام جهانی همان سال به مرحله یک‌هشتم نهایی رسید. تیم زیر ۱۷ سال نیز در جام جهانی ۲۰۲۳ مقابل انگلیس به پیروزی رسید و در سال ۲۰۲۵ عنوان قهرمانی آسیا را کسب کرد.

تیم زیر ۲۳ سال ازبکستان در سال ۲۰۲۴ نایب‌قهرمان آسیا شد و برای نخستین بار سهمیه المپیک را به دست آورد. صعود تیم بزرگسالان این کشور به جام جهانی ۲۰۲۶ نیز نقطه عطفی در تاریخ فوتبال ازبکستان بود.

ارتباط میان موفقیت رده‌های پایه و تیم بزرگسالان اهمیت ویژه‌ای دارد. حضور چهار بازیکن از نسل قهرمان زیر ۲۰ سال ۲۰۲۳، یعنی عبدالقادر خوسانوف، جخونگیر اوروزوف، عباس‌بک فیض‌الله‌اف و شیرزاد اسانوف، در فهرست تیم ملی ازبکستان برای جام جهانی ۲۰۲۶، نمونه‌ای از انتقال سرمایه انسانی آکادمی‌ها به سطح اول فوتبال ملی است. انتقال خوسانوف به منچسترسیتی نیز نشان‌دهنده ظرفیت حضور استعدادهای این کشور در فوتبال بین‌المللی است.

برای شناخت توانایی ها به بازی تدارکاتی بیشتر نیاز داریم

حدادی‌فر: فوتبال پایه از سطح آسیا فاصله گرفته است

واکنش

قاسم حدادی‌فر، سرمربی تیم ملی فوتبال جوانان ایران، با اشاره به دشواری مسیر پیش‌روی این تیم در مرحله نهایی جام ملت‌های زیر ۲۰ سال آسیا، تأکید کرد فوتبال پایه ایران تا حدودی از سطح فوتبال آسیا فاصله گرفته و برای رقابت با قدرت‌های قاره به برنامه‌ریزی و سرمایه‌گذاری بیشتری نیاز دارد. او همچنین تأمین بازیکنان مورد نیاز و هماهنگی با باشگاه‌ها را مهم‌ترین دغدغه کادر فنی تیم جوانان دانست.

حدادی‌فر با اشاره به جلسات خود با مهدی تاج، رئیس فدراسیون فوتبال، اظهار داشت: «مهم‌ترین دغدغه تیم جوانان، در اختیار داشتن بازیکنان مورد نیاز است. پس از صعود به مرحله نهایی، مربیان لیگ برتری اعتماد بیشتری به بازیکنان جوان کرده‌اند و فرصت بازی بیشتری در اختیار آنها قرار می‌دهند. به همین دلیل، هماهنگی با باشگاه‌ها برای حضور این بازیکنان در اردوهای تیم ملی اهمیت زیادی دارد.»

وی با تأکید بر ضرورت برگزاری دیدارهای تدارکاتی برای تیم جوانان افزود: «بازیکنان برای کسب تجربه و رسیدن به آمادگی مطلوب، به رویارویی با تیم‌های ملی دیگر نیاز دارند. این مسابقات می‌تواند به شناخت بهتر نقاط ضعف و قوت تیم کمک کند. امیدوارم فدراسیون در فراهم کردن این دیدارها و اجرای برنامه‌های آماده‌سازی با ما همکاری کند.»

سرمربی تیم ملی جوانان درباره برنامه‌های آماده‌سازی این تیم گفت: «اردوی تیم با حضور ۳۰ بازیکن از دهم آبان آغاز شده و تا بیست‌وششم آبان ادامه خواهد داشت. در این مدت تلاش می‌کنیم بازیکنان را از نظر فنی و بدنی به شرایط مطلوب برسانیم.»

حدادی‌فر در ارزیابی وضعیت فنی فوتبال پایه ایران تصریح کرد: «با وجود ۴ تا ۵ ماه فعالیت و بررسی عملکرد تیم‌های حاضر در رقابت‌های مقدماتی، به نظر می‌رسد فوتبال پایه ایران تا حدودی از سطح فوتبال آسیا فاصله گرفته است. کیفیت بازیکنان و عملکرد رقبای ما نشان می‌دهد که مسیر دشواری پیش رو داریم.»

وی با اشاره به سرمایه‌گذاری کشورهای آسیایی در فوتبال پایه ادامه داد: «ازبکستان سرمایه‌گذاری قابل توجهی در این حوزه انجام داده و تیم‌های شرق آسیا، به‌ویژه ژاپن و کره جنوبی، از سطح فنی بالایی برخوردار هستند. به همین دلیل، کار آسانی پیش رو نداریم، اما نباید از تلاش دست بکشیم. باید با سازماندهی و ایجاد ساختاری مناسب، خود را برای رقابت با این تیم‌ها آماده کنیم.»

سرمربی تیم جوانان با اشاره به جلسات برگزارشده با یحیی گل‌محمدی و امیر قلعه‌نویی، خواستار تعامل بیشتر میان کادرهای فنی تیم‌های ملی شد و گفت: «در تیم‌های امید و بزرگسالان نیز بازیکنانی داریم که می‌توانند به تیم جوانان کمک کنند. با توجه به اینکه مسابقات تیم جوانان در فروردین برگزار می‌شود و تیم‌های دیگر در آن مقطع مسابقه رسمی ندارند، امیدواریم همکاری لازم صورت بگیرد تا بتوانیم حداکثر بازیکنان مورد نیاز خود را در اختیار داشته باشیم.»

حدادی‌فر در پایان با تأکید بر ضرورت همکاری و کار جمعی برای موفقیت تیم جوانان، درباره حریفان ایران در مرحله نهایی گفت که در زمان انجام این گفت‌وگو، گروه‌بندی مسابقات مشخص نشده بود و قرار است قرعه‌کشی رقابت‌ها ماه آینده برگزار شود.

> بازیکنان برای کسب تجربه و رسیدن به آمادگی مطلوب، به رویارویی با تیم‌های ملی دیگر نیاز دارند. این مسابقات می‌تواند به شناخت بهتر نقاط ضعف و قوت تیم کمک کند

